

1011 LISTI

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH · IZHAJA VSAKO SREDA

Š. EV. 24

Malo ostre britve - na laške volitve

(Helikopterska reportaža)

Rekordno dolgo se je na volišču zadrževal Togliatti. Mož je premišljeval, ali bi glasoval zase ali ne. Dobro se namreč pozna da si ni nič kaj zaupal. Končno je le prišel do sklepa, da je vseeno, če zmaga Togliatti ali de Gasperi — Italijo bosta tako ali tako oba »zafurala«. In je glasoval — zase.

De Gasperi pa je šel najprej z vso rodbino k maši, potem šele na volišče. V cerkvi se mu je dozdevalo, da mu sveti Peter z mezincem desne noge nekaj miga. Zaradi desne noge je razumel, da mora dati glas za desnico, z mezincem pa je sveti Peter že od nekaj rad migal, ker usak svetnik tega ne zna. (Poizkusite vi, če morete, dragi bralci!)

Minister za notranje zadeve Scelba je prisopihal na volišče z enurno zamudo. Da bi to nerodnost popravil, je glasoval kar za tri. Komisija je nad predanostjo svojega najvišjega policaja kar ostrmela, rekla pa ni nič, ker je on rekel, da če bi oni kaj rekli, da bi nato tudi on še nekaj rekel...

Izredno požrtvovalne so se pokazale laške nune. Volile so za bolne in za že pokopane. Ko so nekó nuno vprašali, za koga bo še volila, je dejala, da za nekoga, kateremu je izdano zdravniško spričevalo, da ne more hoditi. Nič se ni zlagala, kajti tisti se je šele rodil pred dvema mesecema.

Ker se mi je v helikopterju vse to že preneumno zdelo, sem napisal na listek komisiji, naj me v uho piše ter jim ga vrgel na volišče. Gospodje od komisije pa so dejali, da signor Vuhomepisci ne kandidira in so vrgli še moj listek v de Gasperijevo skrinjico.

ALBERT EINSTEIN

— slavni fizik in ustanovitelj relativnostne teorije — je javno protestiral proti McCarthyjevim metodam. McCarthy je spričo tega takoj zahteval, naj postavijo tudi Einsteina v preiskavo zaradi protiameriške dejavnosti, ker bi po Einsteinovi relativnostni teoriji celo on sam — to je McCarthy — bil lahko proglašen kot protiameriški element.

THOREZ RESNO BOLAN

Iz Francije poročajo, da je Thorez, vodja Komunistične partije Francije ki se je nedavno vrnil iz Rusije, hudo zbolel. Istočasno poročajo, da je v Franciji zelo padlo število članov KPF. Odločno demantirajo vesti, da bi Francozi zato zapuščali KPF, ker je Thorez bolan. Da bi pa Thorez zbolel zato, ker zapuščajo Francozi KPF, še niso demantirali.

PREREKANJA OKROG VLADNE KRIZE V FRANCIJI

Še vedno trajajo. Izgleda, da bo največ uspeha imel predlog, po katerem naj prevzame vlado kar enostavno sindikat poklicnih ministrov — ti se bodo že nekako zvrstili da pridejo vsi na vrsto...

GLAVNO JE — STOLČEK!

Ker na volitvah v Italiji ni nobena stranka dosegla posebnega uspeha, se pogajata De Gasperi in Togliatti za sodelovanje v vladi

Le kam bo ta škatla nazadnje prispela,
če bosta šoferja vsak svojo pot vzela?
Možak, ki ju gleda, takole modruje:
»Če zvrneta se, nam bo bolje, ne hujel!«

TEREMTETE..

»Se spominjaš, Lajoš, da je naš predsednik Rakoši pred volitvami obljubil, da nam bo po volitvah nalil čistega vina v kozarec.«

»To že, to, Pišta, samo je na žalost kozarec vsak dan bolj umazan. Saj si slišal, kako je po volitvah kvartal z Revajem. »Držim banko!«, je vzkliknil. »Tolčema!«, je dejal Revaj. »Kaj boš izliral?« »Kakšno vprašanje?«, se je začudil Rakoši. »Narod vendar!«

»Ti, Lajoš, ali veš, kakšni so sedaj novi poslanci v madžarskem parlamentu?«

»I, seveda vem! Vsak resnično sovjetokratski Rakošimadžar ima tri lepe lastnosti: je pošten, pameten in pristaš Rakošija. Nesreča je le v tem, da ima vsak vedno le po dve od teh lastnosti. Če je pameten in pristaš Rakošija, potem ni pošten; če je pošten in pristaš Rakošija, potem ni pameten; če je pa pameten in pošten, potem pa ni Rakošijev pristaš.«

»Slišal sem, da naši zdravniki-specialisti za ušesa zadnji čas zelo dobro zaslužijo. Ampak veš, Lajoš, jaz v to prav nič več ne verjamem.«

»To pa lahko verjameš, Pišta. Saj imajo zelo mnogo dela in tudi privatno lahko kaj zaslužijo sedaj, ko ima na Madžarskem že vsaka stena ušesa...«

V VZHODNI NEMCIJI

je šel med ljudmi val ogorčenja, ko so izpustili dva zaprta ministra Naumanna in Dertingerja. »Na kaj se naj sploh še zanesemo,« so protestirali, »če že tudi ministre izpuščajo...!«

V ZLATIH CASIH

Bilo je v času splošne akcije frontnih brigad. Iz okraja je šlo na teren vse z enim ciljem: toliko in toliko delovne sile. Ker pa je obljuba eno, dejanje pa drugo, je predsednik okraja malo pokontroliral za svojimi aktivisti. Pride v neko vas, ob cesti zoreča čenja, na čenjski pol ducaata aktivistov.

»Kaj pa delate tu, za vraga!« se spodaj razhudi predsednik.

Zgoraj je za trenutek nastala tišina, nato pa se je le eden ojunail:

»Delovno silo iščemo!«

TOLAŽBA

(na visoke cene v letoviščih)

Plavi Jadran!
Moj gnev
je splahnel
in jeze več ni,
odkar pada dež
vse dni in noči...!

OPOZORILO

Opozorjamo vse tiste, ki so mislili, da se mi lahko ukvarjamo tudi s tako postranskimi stvarmi, kot so to volitve delavskega sveta in podobno, naj vedo, da za tak drobiž nimamo časa. Volitve — kot se je pokazalo pri nas, tako razveljavlja sodišče, mi pa raje nabavljamo in delimo svojim članom olje po 225 dinarjev liter.

Sindikalna podružnica

»POMPADIS«

trgovina z oljem na drobno

MI SMO MI

Italijanska vlada daje velikanske vsote denarja za italijanizacijo tržaške cone A.

— Ma ostia maledetta, kaj je solamente Trieste za nas! Če bi nam signori Americani poslali dovolj dolarjev, bi mi italijanizirali tutta la America...

PRODOREN USPEH

Za neki manjši provincialni časopis so vprašali: »Ali so oglasili v tem časopisu res tako uspešni?«

»Kako pa!« so odgovorili. »Zadnjič je dal naš pek oglas, da išče dečka za vujenca, in čez dva dni mu je žena že rodila dvojčeta!«

Nande Bula:

GENTLEMAN —
LJUBIMEC

STRAHOTNO NAPETA ZGODBA — DVOJNO ŽIVLJENJE VELIKEGA MOZA — CIRKUSKA PRINCEZA IN TOČAJ — SREČEN KONEC BREZ KONCA — NADALJEVANJE SLEDI!!

So ljudje, ki imajo principe. Sicer so redki, toda eden med njimi je Poldek. Ne zato, ker je emigrant in je emigriral iz Jugoslavije zaradi principov — moj bog, čemu vse se danes že ne pravi: princip!

Naš Poldek je bil torej svoj čas uradnik v Tržiču. Toda mož ima principe in ti mu pravijo, da je uradnik preslabo plačan za takšne kvalifikacije, kot jih ima Poldek. Če kdo ne veruje, naj samo povpraša, s kakšnim talentom je naš Poldek točil, potem ko je emigriral, kot primaprimsima »šankpurš« na neki fajmoštrski pojedini »ta najslabšo vrsto« avstrijskega piva »Schleppe!« In to je bil zanj velik napredek od raznašalca paketov v Celovcu, kar pa tudi ni zadnji pes pri hiši! Drugi emigranti so še na mnogo slabšem!

Toda sedaj se začne naša zgodba! Misteriozna zadeva!

Cirkuško princezo iz »Cirkusa Apolo« je vzel kot ilegalno (kako bi tudi drugače!) ljubico sam vrhovni šef špionskega oddelka kraljevine Jugoslavije — tako se je namreč predstavil. To, da kraljevine Jugoslavije ni več, ni motilo niti šefa njenega špionskega oddelka, še manj pa samo cirkuško princezo, made in Italia.

Sreča je tako bila popolna! Skoro popolna!

Nekoč pa je cirkuška princeza nenadoma zalotila svojega kraljevskega šefa špionskega oddelka pri tem, da je razvažal pakete po Celovcu in drugič zopet pri tem, da je bil za »šankpurš« pri fajmoštrski požrtiji. Sledi veliko razočaranje. — Šef — pa »šankpurš!« In to ljubimec cirkuške princezine! Strahotno! Mesalanca! Skandal! Dvojno življenje! Tragedija!

No, pa vendar še ni bilo tako hudo! To vse se je namreč našemu emigrantku Poldku le sanjalo, kajti v resnici velja pri laški cirkušid lepotic še vedno kot šef šefova špionske službe kraljevine Jugoslavije. In to ni zadnji pes!

Le nekaj dela Poldku preglavice, namreč, če cirkuška princeza made in Italia le zve za to njegovo dvojno življenje: Podnevi točaj, ponoči v postelji pa šef kraljevske špionske službe.

No, o tem pa drugič!

KOREJSKA MARJETICA

Eisenhower: Vojna... mir... vojna... mir...

Borba z radiom

KRIMINALNA ZGODBA BREZ MRTVIH, BREZ LJUBEZNI, BREZ STRELJANJA, BREZ DETEKTIVOV, BREZ LEPIH PLESALK, TODA S — HAPPYENDOM!

Veste, sem podnajemnik! To je čisto posebna človeška pasma. Zaničevana, teptana in izkoriščana! Toda to je predolga storijsa, da bi jo pripovedovali! Rad bi vam povedal le, da je kupil moj stanodajalec radio. Lep, velik in predvsem močan radijski aparat. Moja soba pa ima med radiom in mojo osebo samo tanka vrata, tako da ne slišim skozi ta vrata samo radija, temveč tudi vse, kaj se pri gospodarjevih pogovarja! — Toda pojdemo k stvari!

Veste, kaj je to radio? Ne — ne veste? Prav, vam bom povedal. Predvsem — če je to radio vašega najemodajalca! To je najbolj glasen instrument, kar si ga lahko zamislite. Pridete domov — buh! — plane v vas radio. Imate gosta — radio igra tako glasno, da svoje lastne besede ne slišite! Greste spat — radio plane kot krvoločna zahrbtna zver prav v trenutku, ko hočete zatisniti utrujene oči! In tako dalje ter še huje!

Tak je bil torej ta radio. Sem podnajemnik z izkušnjami. Bridkimi izkušnjami. Zato sem vedel, da bi bilo zastonj, če bi protestiral proti radiu! Podnajemnik protestiral! Hahaha! Smešno! Edini odgovor za vednega stanodajalca je lahko, da radio še glasneje navije, da ga navija podnevi in ponoči, ob praznikih in delavnikih — po možnosti, še glasneje. V kolikor to pač dopuščajo tehnične možnosti.

Zato nisem protestiral. O, ne! Nisem bedak!

Pač pa sem naslednjega prvega z najemnino dal gospodarju še 125 dinarjev:

»Oprostite!« sem dejal, »toda odkar imate radio, ga lahko poslušam tudi jaz! In ne bilo bi prav in pošteno, da ne bi prispeval tudi stroškov za naročnino. Polovico vi — polovico jaz!«

Ne bom odrekel gospodarju poštenosti — radio je igral od takrat naprej skoro tako glasno in skoro tako pogosto kot dotlej. Zato sem moral na bolniški dopust. Stiri tedne. In ko sem se vrnil — sem zopet plačal najemnino, toda brez 125 dinarjev za radio.

Skozi vrata sem slišal nato od gospodarjevih:

»Napravi radio na tih — razumeš — čisto tih! Če ta baraba že ne plačuje dela naročnine, mu tudi poslušati ni treba!«

PRIMERNO

Zena: »Možek, ali je bit to pot golaž dovolj papriciran?«

VARNOSTNI UKREPI
(Za vsa področja gospodarstvskega kriminala)

— Fikslaudon, kar takoj si moram nabaviti vse Sherlock Holmes in podobno kriminalno literaturo — tako bom lahko v slučaju, da me aretirajo, navedel kot olajševalno okolnost: »Dejanje pod vplivom kriminalne literature...«

ZGODBA O PETRU

(Piše Maksil Zdraha)

Peter je simpatičen fant. Vedno je počesan, delaven tudi in tako sploh. Le enega ne zmora: razumeti dober dovtip! Morda je s tem dedno obremenjen? Kdo bi vedel, njegovih prednikov nihče ne pozna! Vsekakor on trpi zaradi tega samo on, ampak vsi ostali!

Ni še dolgo tega, ko je pripovedoval v pisarni tovariš sekretar dovtip. Take-mu dovtipu se že moraš smejati, pa če je še tako neumen. Peter se ni smejall »Zakaj?« je vprašal in pri tem gledal kot zaklano telet. Toda to še ni nič. To je končno lahko pomanjkanje vljudnosti do tovariša sekretarja.

Zadnjič se je vrnil s potovanja tovariš ravnatelj. S potovanja po inozemstvu, seveda. Kajti v inozemstvo se vozijo principiarno predvsem tovariši ravnatelji. Čemu — tega še ni nihče uganil. Toda najbrž je že tak princip, kdo bi vedel? No, in tovariš ravnatelj je izvolil povedati pristen, garantirano uvožen dovtip — nota bene edino, kar je prinesel s seboj (vsaj kolikor je nam pokazal) Mislite, da se je Peter smejall? Kje! In to že ni bilo samo nevljudno, to je bilo že lahkomišelnost, naravnost zločinsko lahkomišelnost! Toda Peter se ni smejal. Sunil sem ga pod rebra, da bi vsaj zobe pokazal. On pa me je vprašal čisto na glas:

»Bedak, kaj me suvaš?« Pred tovarišem ravnateljem!

Dobro — končno, tudi to je razumljivo. Peter dela na finančnem sektorju in je pri dovtipu najbrž preračunal, koliko stane ta uvoženi dovtip — po obračunskem kurzu. Ne rečem nič — tudi mene bi pri tem minil smehl!

Toda prejšnji teden — vidim Petra, kako kupuje »Toti list«. Hahahaha, da ne počim! Peter pa »Toti list«! Pustil sem delo in iz-za delovodnika opazoval Petra, kako kamufliran za konto-korent prebira »Toti list«. Ves čas se ni niti ni raztegnil, mojdus da nel S smrtno resnim obrazom, kot se pri kontokorentu spodobi, je prebral ves časopis, ga nato zložil in spravil v žep

Komaj sem čakal na odmor. »Ti, Peter, pa kupuješ »Toti list?« Peter me je začudeno pogledal: »Kako, mar ne smem?« Kaj takegal »Seveda smeš,« sem mu dejal, »toda, saj se nisi niti enkrat nasmejall!«

»Zakaj bi se naj smejal? Tem dovtipom?« Stal sem in ga gledal z odprtimi usti:

»Dobro — zakaj pa ga potem kupuješ, če samo zmerjaš?«

»Bedak, nekaj moram pa tudi za svoj denar imeti!«

LJUBLJANSKE

SKRIVNOST TRAMVAJA ŠTEVILKA TRI

SENZACIONALEN ZIVI MRTVEC — SKOK MIMO SMRTI OD DVOJKE NA TROJKO — NA KONCU PRESENEČENJE — OBVEZNO!

Prebivalci Ljubljane so nedavno pred Magistratom doživeli izredno senzacijo. Neki neznan moški je pri izstopu iz tramvaja številka 2 padel po tleh kot mrtev. Okrog njega se je v

trenutku zbrala ogromna množica, ki je po svoje komentirala dogodek. Neka ženska je trdila, da je neznanca zadel božji šlak, ker je baje prekinil verigo svetega Antona Padovanskega. Neki drug možak, ki je imel v žepu PP, je dejal, da je verjetno po sredi Intelligence Service, tretji pa je bil zopet prepričan, da so krivi leteči krožniki.

Stvar je bila napeta in nihče ne ve, kako bi se zadeva razvijala naprej, če se ne bi tedaj živi mrtvec dignil in povedal, da je imel prestopno tramvajsko karto iz dvojke na trojko in ko je izstopil pred Magistratom, ga je trojka — počakala! To pa ga je kot rojenega Ljubljančana tako presunilo, da je padel takoj v nezavesti!

TAJNOST ZAJAMČENA

Ste se v zadnjem času zredili? Ali morda shujšali in vas je tega sram? Dame, boksarji, gospodične od sindikata, inozemski predstavniki podjetij, poštenjaki, blagajničarke — tehtajte se na avtomatski tehtnici v veži ljubljanske glavne pošte! Tehnica je absolutno precizna in točna. Rdeče-belo kolesce se točno po navodilu zavrti, nato v aparaturi po navodilu nekaj zaškrta, mnogo obtajoče zacinglja in...

... in nič več. Kajti listki z označbo teže bodo prilezli na svetlo po dosežanih prognozah šele v prvi polovici prihodnjega stoletja — le da takrat naša teža (razen za biografe, katerim bo to prav takrat posebno prav prišlo), ne bo nikomur več mar... (Blaž Mozol)

OSMRTNICA

Sporočamo žalostno vest, da se je MIHA HUDOPIŠK, po poklicu radijski naročnik, te dni v samomorilnem namenu obesil iz žalosti, ker že en cel teden ni v ljubljanskem radiu slišal Funtkovega »Lakomnega psa«...

NESPORNIK BLAŽ PIŠE:

Sportnik Kljuse se je s svojo neljubljansko objektivnostjo tako zameril Odredovcem, da mu svojih tajni sploh ne zaupajo več. Zda, ko so kot »za tri razrede boljše moštvo« že pred vrati zvezne lige, rešujejo najvažnejše vprašanje slovenskega nogometa — pro-

POZIVI

Združenje ljubljanskih profesionalnih nergačev sklicuje za jutri tajni sestanek, na katerem bomo sprejeli resolucijo proti gradnjam stanovanjskih blokov, izboljšavam cest, upeljevanju razsvetljave in podobnim kvazi-izboljšavam. Edina tolažba nam je, da gredo te stvari prav tako počasi kot gradnja Gradisovega stanovanjskega bloka, — na ta način nam vsaj ne vzamejo vseh razlogov za nerganje!

LJUBLJANSKI RAZGOVORI

— Ali bi še enega štefana?
— Molči, bedaki! Ali ne vidiš, da nam je še eden bil preveč...!

NAJPAMETNEJŠA REŠITEV

▼ Ljubljani bodo sedaj začeli deliti vsem Ljubljančanom po eno prima DOXA ročno uro. Po vseh izkušnjah s cestnimi urami so končno le uvideli, da bo ta način — če že ne najcenejši, pa vsaj najbolj zanesljiv!

MED LJUBLJANSKIMI BRANJEVKAMI

— Oh, sveta Genovefa, vedno slabši časi prihajajo! Za jajčka ne dobimo več dveh kovačev in cena zelenjave kar naprej pada! Kje so tisti lepi spomladanski dnevi, ko sem za kilogram radiča dobila 160 dinarjev in z njimi kupila štiri kile kruha, kar je bilo dovolj za oba moja pujska...!

— Treza, Treza, ti se ne spoznaš na kšeft! Pogledaj, jaz kupujem krušno moko po 41 dinarjev za kilogram, jo presejem in dobim iz vsakega kilograma več kot pol kile bele moke, ki jo, kakor vidiš, uspešno prodajam po 120 dinarjev za kilogram. Razen tega pa še s preostalimi otrobi kar dobro nahranim ne le dva, temveč tri pujske dnevno...

NAVODILO

— Zobji so v kleti, kladivo v predalu, ovoji za rane pa v hišni apoteki.

JUCA ODGOVARJA PEPI!

Draga Pepa! Minulo nedeljo sem bila v Kopru, pa sem videla, kako so šahovski funkcionarji poslali vse svoje razpoložljive sile na lov za šahisti, ki bi morali nastopiti na dvoboju Zalec-Koper. Toda njihov lov je bil tako uspešen, da so Koprčani nastopili samo z osmimi rezervami, vsled česar so tudi uspešno zaključili dvoboj v korist — nasprotnika.

V Marezigah sem slišala, da bodo kmalu odprli novo, moderno urejeno prodajalno, v kateri bodo po globoko znižanih cenah prodajali vse tiste odpadke izpred zadružnega doma.

Za konec pa Ti, draga Pepa, predlagam, da pojdiva skupaj na kratek izlet v Sempeter, kjer bi pomagali nesrečnemu blagajniku Zveze borcev pobrati vso tisto članarino — za dve leti nazaj. Velja?

Tvoja Juca.

OD VISNJE GORE TJA DO KOLPE

KRONIKA

Piše Jožek Cebulica, pionir
Danes sem najprej odhitel

V SENOVO,

kjer sem predlagal tamkajšnjim kulturnikom, naj imajo bodoče vse kulturne prireditve kar v vaški krčmi. Bo vsaj volk sit in koza cela, kajti kulturnikom ne bo treba nastopati pred prazno dvorano, občinstvo pa bo ob litru cvička tudi prišlo na svoj račun.

V KOSTANJEVICO

sem prisopihal ravno v trenutku, ko so imeli občinsko konferenco ZSDL. Nekateri odborniki so tam na ta način pokazali svojo visoko zavest, da so se na vse kriplje upirali sprejeti funkcijo tajnika. Šele po dolgem prerekanju, ki je pa bilo še najbolj podobno licitaciji, so se končno le zedinili. Jaz pa sem odšel tja proti

RADECAM,

kjer pa mi je upravnik neke oštarije ostal dolžan vljuden in spodoben »Dobrer dan«.

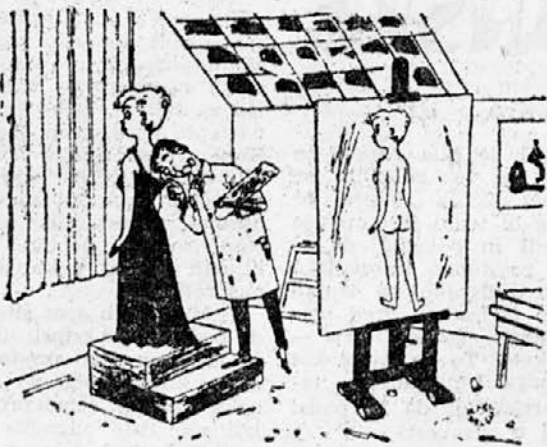
V VELIKIH LASČAH

sem bil teden dni aboniran v neki gostilni. Toda od vampov, s katerimi so me gostili vsak dan od zajtrka do večerje, so postale razmere v mojem želodcu tako neurejene kot vlade na Francoskem. Zato sem se z veliko težavo privlekel do

SEVNICE,

kjer baje že dalj časa straši duh pokojnega kralja Aleksandra. Duh se prikazuje včasih kot volkodlak, včasih kot človek z dolgo brado, najčešče pa v obliki podstavka za spomenik, na katerem piše »Aleksander-Zedinitelj«.

JASNO

Francoski humor

Brez besed

»Dovolite, gospodična, da sprejmeva ljubezljivo ponudbo tega simpatičnega gospoda!«

Ce bi bila miza prozorna...

»No, ta dva sta pa že spet pri spomlnih iz potapljaških časov!«

»Pogovarjanje z vozačem prepovedano!«

»In da mi nikoli ne vzameš tajnice na kolena!«

»Oh, kako so ljubke! — Ali si bil v parku?«

Cesar se je enkrat Višnarjev Cenc privadil — tega mu niso izvlekli tudi štirje voli nikoli več! In Cenc se je navadil, da je vsakokrat za stavkom pristavil besedico: »Jasno!«

Jasno!
Nekoč pa je imel Cenc delo na sodnji — ne da bi njega obtožili, toliko se je že znal varovati! Le za pričo bi moral!

Zgodilo se pa je, da je tudi sodnik imel navado, da je vsakokrat, ko je govoril, na koncu pristavil še besedico: »Razumete?«

Tako sta se pogovarjala sodnik in Cenc:
»Vi ste torej Vincenc Višnar? Razumete?« je vprašal sodnik.

»Jasno!« je dejal Cenc.
»Ste poročeni, imate tri otroke, brez razmerja Razumete?«

»Jasno!« je spet dejal Cenc. »Seveda sem razumel. Jasno!«

»No, čisto tako jasno to ni! Razumete?«

»Jasno, da ni tako jasno, gospod sodnik. Samo tako pravim, jasno!«

Sodniku se pa je že za malo zdel ta večni Cencov jasno. Zato je dejal:

»Cujte, vi, Vincenc Višnar! Ali ne morete izpustiti tisti vaš večni jasno. Razumete?«

Cencu se je posvetilo:

»No — jasno, že razumem! Ne trpite, če vam kdo pravi jasno. Menda vam že kje v napoto hodil Seveda, ljudje so pač različnih vrst. Jasno!«

Sodnik se je krepko zadrževal — zdelo se mu je, da se Cenc dela iz njega pomalem norca. Zato je zopet strogo službeno začel:

»Pustite torej tisti vaš jasno. Izpovedati morate torej vse, kar vas bom

vprašal po resnici in pravici, sicer ste lahko zaradi krivega pričevanja kaznovani po členu 215. Razumete?«

»Jasno, da razumem, gospod sodnik! Kako le ne bil Jasno!«

Sodnik je postajal rdeč v obraz:

»Cujte, vi! Če vam pravim, ne govorite vedno samo: jasno! Razumete?«

»Seveda razumem, gospod sodnik! Samo to mi ni jasno, zakaj se tako jezite, če mi uide kdaj pa kdaj kakšen jasno. Se pač zgodi. Razumete?«

Sodnik je bil že blizu eksplozije: zdelo se mu je, da se Cenc sedaj še norčuje iz njegovega »razumete!«

»Vi, pričal Vi ste zato tu, da pričate, ne pa da mene poučujete! To vam enkrat za vselej prepovedujem! Razumete!«

Spet je bilo zunaj. Sodnik bi se najraje ugriznil v koleno, Cenc pa ga je prav nedolžno gledal in dejal:

»Kaj bi se jezili, gospod sodnik. No, pa ne bom več rekel jasno — saj se tudi brez jasno da shajati! Razumete?«

»Kaj — zdaj boste k svojemu jasno začeli dodajati še moj razumete? Obnasajate se pred sodiščem tako, kot se spodobil Razumete?«

Cenc že ni več vedel, kaj naj sploh reče. Zato je potegnil glavo med ramena in sploh ni znil nobene več. Sodnik pa je rohnel:

»Slišite, priča, saj vas nisem klical zato, da se boste najprej iz sodišča norca delali, potem pa sploh molčali? Jasno! Lahko greste! Razumete?«

Cenc je pokimal in šel. Sele pri vratih je dejal, pa bolj tiho, da bi sodnik ne slišal:

»Razumel! Jasno!«

VZROK

Kdo združitev filmske industrije glavni je junak? To je »rentabilno« filmsko mesto — Košutnjak!

TEMU SO SE SMEJALI NAŠI DEDJE RACUN

Župnemu uradu »Sv. Jedrte«

Srednja vas

Po naročilu gospoda župnika sem v cerkvi sv. Jehrte napravil sledeče:

1. Nebesa razširil in nekaj zvezd napravil 65.—
2. Ljubega Boga in še osem svetnikov nafarbal 100.—
3. Mariji v tronu kiklo zašil in še nekaj dodal 15.—
4. Poslednjo sodbo prestavil 20.—
5. Pet devic spredaj in zadaj osnažil in vse v redu popravil 50.—
6. Hudiču rep vštukal 30.—
7. Sv. Mariji Egipčanski luknjo zamašil 10.—
8. Smrtni greh popravil in še enega napravil 200.—
9. Verne duše v vicah spraskal in na novo lakiral 80.—
10. Svetemu duhu rep sfriziral 20.—
11. Sveti Jederti modre popravil in noge naglihal 50.—

Se hvaležno priporoča

Boštjan Nabukuk
Zabja vas

(Ta star račun smo našli v neki stari knjigi, po vsem sodeč še iz časov okoli leta 1872.)

Antikulture

NEUMESTNO

Pri vrodu nekega provincijskega gledališča je bil pritrjen napis: »Prepovedano je v gledališče voditi živali!«
Neznani šalivec je pripisal spodaj: »Društvo za varstvo živali!«

PIANISSIMO

Dirigent je razlagal godbenikom:
»Ta pianissimo mora biti tako nežen, kot da bi dahnil — tako da se bodo šipe orosile...!«

MAJHNA NAPAKA

— To je pevec, kaj! Clovek naravnost občuti, kako mu prihaja pesem od srca!
— Da, da, le škoda, da mora prej še skozi nos!

STRASNO

— Torej ti današnji uredniki — to je nekaj nemogočega! Poslal sem mu pesem z desetimi kitičami in ker vem, da je pomanjkanje prostora, sem pripisal, da lahko zadnje štiri kitiče brez vsake škode za vsebino izpusti. In veš, kaj mi je odpisal? — Da kar se tega tiče, lahko izpusti tudi prvih šest...

FILOZOFIJA

Dve vrsti ljudi imamo: dobre in slabe. Razdelitev vršijo vedno le dobri!

Hes je, da smrt konča vsako bolečino. Le žal tega ne doživimo več.

SPOMINSKA PLOŠČA

Mlad pesnik je ves v ognju: »Videli boste, — na hiši, kjer bom jaz stanoval, bodo po moji smrti postavili še poseben napis!«
»O, gotovo!« je dejal njegov prijatelj. »Izdamo opremljeno sobo!«

JURIDIČNO STALISCE

— Včeraj sem poslal gledališču moj prvi poizkus dramskega dela.
— Pa veš, da je že tudi poizkus zločina kazniv?

FELDMARŠALSKA PISAVA

Britanski feldmaršal Montgomery ima zelo težko čitljivo pisavo. Pred kratkim je obiskal neki londonski muzej, kjer si je ogledal tudi zbirko spominov na afriško bojšče iz druge svetovne vojne. Neudarna ves osupel vprašal spremljevalca iz muzeja:
»Kaj pomeni to? Kako je prišel ta list semkaj...?«
»Sir, saj to je vendar vaš načrt za napad na Tobruk...!«
»Smešno,« je zamrmral presenečeni Montgomery, »to je vendar pismo, ki sem ga pred leti pisal svoji ženi...«

SPRECHEN SIE DEUTSCH...?

Stef Bezljaj:

(Ljubljanska humoreska)

Peter je ogorčeno vrgel dežni plašč čez rame in zamrmral:

»Prekleti juniji! Zjutraj dež, opoldan pasja vročina!«

Mimo univerze je zavil proti klopam na Trgu revolucije. Tedaj pa mu je pogled obstal na stebru na koncu trga.

»Lep motiv,« je presenečeno ugotovil. »Od kod bi ga pritisnil? Hm, kaj če bi ga z Gradom v ozadju?«

Peter je izvlekel luksimeter, naravnal sprožilec, pokukal skozi prizmo, stopil korak nazaj, potem pa je pritisnil. »Gut!« je zamrmral polglasno, kajti je študent germanistike. In medtem ko je zapiral torbico fotografskega aparata, je zaslišal za seboj polglasno prerekanje:

»Dej no, upraš ga... Ko b jest znou govort, neb meu trema...«

Peter se je obrnil. Za njegovim hrbtom so stali trije ljubljanski levčki in se dregali s komolci. Ze je odprl usta, da bi jih ozmerjal s firbci, ko se mu je eden njih vljudno nasmehnul in začel:

»Sind sie Ausländer?«

Peter je zazijal kot karp: Ausländer?

Oni je nadaljeval:

»Sprechen sie deutsch...?«

V Petrovi glavi se je nekaj zabliskalo:

»Fant, tole bi bila sijajna šalala!«

In mirno je odgovoril z rahlim dunajskim naglasom:

»Jawohl, meine Herrschaften!«

In ni mu bilo žal! Kajti nemško natepavajoči levček mu je takoj pričel pojasnjevati, po čem so sodili, da je inozemec: že sami čevlji — kupil jih je pri »Triglavu« — so nekak ekstra, seveda — inozemski! Potem obleka: natepavajoči jo je strokovnjaško pobožal z vsem dolžnim spoštovanjem — prima angleški kamgarni!

»Vsa sreča, da ne vidi sukničja znotraj,« je pomislil Peter, kajti krojač mu je prav pod ovratnikom zakrpal raztrgano mesto s

V eri prodajanja lokalov

— Veš kaj, jaz bom tudi prodal tale moj lokal za pol milijona. Zanj se zanima neka veletrgovina s pohištvom...

ASOCIACIJSKA LIRIKA

Sonja, ljubica predraga!
(..menza se je podražila..)
Ti si moje vse, premila,
(..kdaj bo zopet prvi, vraga..)
Ti si misel mi edina,
(..dolgo nisem videl Tanje..)
moje vroče vzdihovanje,
(..kaj bi dal za liter vina..)
le o tebi vedno sanjam
(..da Silvano poljubujem..)

in v nočeh brez sna vzdihujem:
(..kadar bolhe si preganjam..)
»Sonja moja zlatolasa,
(..prstan ves je oksidir..)
pridi, sicer bom še shiral,
(..hrana slaba je dalj časa..)
pridi, ljubica predraga,
(..zdaj si kino sam plačujem..)
težko Te že pričakujem.
Vedno Tvoj

Bezljaj (...kje, vraga!)

BLAGOR KULTURI

V Ljubljani sem srečal — kje drugje neki, kot pred pošto — nekega kulturnika republiškega slovesa. Bil je kosmat kot se spodobi, pa tudi drugače je bil kar prijezen. Zato sem ga vprašal:

— Oprostite, prosim, sem dejal, toda kakšno je vaše mnenje o trenutnem stanju kulture in o življenjskem standardu kulturnih delavcev?

Mož je bil še vedno prijazen, vse je kazalo na uspešen intervju!

— O odlično, odlično! je vzkliknil. Kultura cvetel, razumete, cvetel Nobenih težav ni več pri objavljanju naših proizvodov, pri iskanju angažmajev, pri lovu za honorarji! Vse likvidirano!

Kompletno! Sedaj podjetja denar v nas naravnost tiščijo, da jim le enkrat zakružiš — v reklamo!

V ERI KUBIZMA

— To pa je moja družina!

ZGODBA BREZ BESED

krpico s napisom: Majšperki!

Ko je bila Petrova garderoba strokovnjaško ocenjena z mnogimi občudovalnimi ah-i in oh-i, je Peter izvedel, da so vsi trije tudi fotoamaterji.

»Nikdar jih še nisem videl v klubu,« je škodoželjno ugotovil Peter in jih skušal speljati v strokoven pomenek.

Toda izmuznili so se mu ter zavili v drugo smer: ali bi bil Herr Ausländer tako prijazen in bi jim hotel poslati — ko se seveda vrne domov — sličico tegele stebra, ki ga je pravkar pritisnil? In že je eden držal v roki beležnico, nemščino natepavajoči pa je zaprosil za naslov. Peter bi skorajda prišel v škripce, toda tvegala je:

»Dr. Hans Semmelwurst, Mariahimmelfahrtgasse 13.«
Levčki so zijali z odprtimi usti:

»Madona, dohtr, pa vku gemitlih... Fant, jest mu bom pisou za ana Lajka... Ta ma zihr tolk dnarja kokr dreka...«

Kmalu nato je držal Peter v rokah listič s tremi ljubljanskimi naslovi in...

V tem je prebledel kot stena. Na ramo mu je padla močna roka, nekdo ga je močno stresel in kakor v sanjah je zaslišal Peter svojega kolega Lojza, po domače »Pujsa«:

»Serbus, plotn! Si že žri u „Mojzerju“?«

PROFESOR

Profesor kot profesor je pozabil v hotelski sobi dežnik. Zadnji trenutek se je spomnil nanj in odhitel ponj. Ko pa je prišel tja, so ga opozorili, da je njegovo sobo najel mlad zakonski parček in naj gleda, da ju ne preseneti.

Profesor je šel pred sobo in poslušal:

»Cigave so te plave očke?« — »Tvoje, ljubi moj!« — »Cigava so ta žametna lička?« — »Tvoja, ljubi moj!« — »Cigav je ta sladki nosek?« — »Tvoj, ljubi moj!« in tako dalje.

Ko pa je bilo profesorju dovolj, se je oglašil:

»Ko prideta do dežnika — tisti je pa moj!«

Potem, ko sem najprej šestindvajsetkrat dobil napačno številko, sem končno ujel telefonsko zvezo s Ptujem (zdi se mi, da podobne telefonske centrale imajo tudi tu v nebesih kot na zemlji!) in zvedel, da je pri vsej nesreči ob priliki zadnjega vloma v Ptuj vendarle še nekaj sreče — možak je namreč uvedel pri veleblagovnici »Merkur« nov oddelek: »Postrezi si sami!«, ki bo zelo vzgojno vplival na vse poštnjake. Vsak si postreže sam in tudi sam plača.

Pač pa so — tako smo vsaj tu v onostranstvu informirani — po ptujskih ulicah na dnevnem — obročnem — nočnem redu glasni izbruhi vseh mogočih čustev in občutkov. Nekateri vriskajo (ti so posebno priljubljeni, ker spada vriskanje k naši folklori), drugi prepevajo, tretji patetično preklinjajo (v samostanu pravijo, da bi že samo tega bilo dovolj za tri misijone), da žvižgalcev, pretepačev in jeznoritnežev sploh ne omenjam. V tem je Ptuj velik — omejevat čustva državljanov, pa naj bo to ob dnevnem ali nočnem uri, v Ptuj ni dovoljeno, če pa bi kdo zaradi teh čustvenih izbruhov ne mogel spati — naj si zamaši ušesa, šteje do štiri in dvajset tisoč sedem sto trinajst, pa bo lahko zaspal!

Posebno veliko vlogo imajo ptujski sanitarni organi. Ne skrbijo samo za zdravje Ptujčanov, tudi krepko se borijo proti brezposelnosti. Vse ob enem! Proti okuženjem zaradi smrdljive, umazanosti in kot greznica mastne Grajene na veliko cepijo ljudi proti tifusu, tako da bodo naši vrli meščani kmalu prelučnjeni od samih injekcij kot ribniška rešeta in imuni proti vesoljnim nalezljivim boleznim, tako da se bodo lahko kmalu celo v Grajeni tudi kopali.

Da bi pa Grajeno očistili — na to še nihče, kot izgleda, ni pomislil! Kaj bi potem neki naša vrla saniteta počela, če bi si odžagala vejo, na kateri sedi!

Pač pa so popolnoma neupravičeni napadi na pekarne in na tiste, ki dobavljajo moko, češ da ni kruha v Ptuj. Kruh je in to celo lep, beli kruhek. Četudi zmanjka črnega — beli je vedno tu! Če pa kdo nima denarja, da bi kupoval beli kruh — to pa, dragi moji Ptujčani, ni v nobeni zvezi s pekarnami!

V tem znamenju vas pozdravlja

MARTIN VOHLJAC
upokojenec v pokoj.

Mariborske Učimo se!

Mi smo moderni. »Po inozemstvu,« smo dejali, »se je treba zgledovati! Tam je doma napredna produkcija!« — in smo poslali tričlansko delegacijo v inozemstvo, da prouči način izdelave zvoncev za kolesa. Te zvonce namreč tudi mi delamo.

Delegacija je potovala mesec dni, potovala, potovala in pripotovala. S seboj so prinesli morje vzorcev — sicer za osebno uporabo, toda vzorci so vzorci! Njihov prihod je bil senzacija — kljub temu, da so bili strašno skromni. Občudovali smo novo obleko,

električen brivski aparat in Parker nalivno pero pri enem, pravo DOXO, fotografski aparat in dežni plašč pri drugem, moderno kravato, pravo montgome-ry-srajco in radijski aparat pri tretjem. Skratka, vsi smo bili strašno veseli.

Le obratovodja nam je potem pokvaril nekoliko veselje, ko je vprašal delegacijo:

»In kje imate model zvonca za kolesa?«

Možje — delegati — so se spogledali, dvignili ramena in nedolžno dejali:

»Viš, vraga! Na to smo pa čisto pozabili!«

KAKO SI NAŠ JURČEK PREDSTAVLJA...

Mleko v prahu...

... in prah v mleku!

»MAREZA« CONTRA »BOREC«

Kot smo zvedeli, se potegujeta za zakup obeh paviljonov na mariborski Partizanski cesti Društvo rejcev malih živali »Mareza« in Klub za konjski šport »Borec«. »Borec« pravi, da ima on prednost, ker konji več požro, Mareza« pa trdi, da je njihovih živalic več.

Da bi razčistili položaj, so pritegnili nekega inozemskega strokovnjaka iz Spodnjega Dupleka, ki je ugotovil, da bo najbolje, če oddajo en paviljon enim, drugega pa drugim — pa bo za vse dovolj, tako gošta trava raste na njunih strehah...

KINO - ROMAN

Na zapadu ni nič novega. Le v Lovu za zlatom je Rebecca prispela na križarko Potemkin, kjer se je nenadoma odločila za Pohod v džunglo, kar se ji je pa zaradi Zlomljene puščice izjalovilo in se je zato raje odpeljala na Immensee. Tam se je udeležila boksarske tekme Branik:Zelezničar (Udarnik 10:8). »Boksaite zdaj, jam je kričala, »Jutri bo prepoznala! Tako je drukala ta Čez noč rojena in potočila solza za celo Veliko Reko. V njih se je potopila Križarka Potemkin, utonila je sama Rebecca, zalile so Pohod v džunglo in nastal je nov Immensee, na čigar površini je plavala Zlomljena puščica in dvoje boksarskih rokavic: ena Branikova, ena Zelezničarjeva. Nanju so se vrgli kibici, kakor da bi šlo najmanj za Lov za zlatom. Kaj takega pa Na zapadu ni nič novega...

GLEDALIŠKA

»Kaj pa ti je, da si tako blede!«

»Ah, nič posebnega! Bila sem pri gledališki blagajni. Nocoj gostuje znana pevalka!«

»In to ti je škodovalo!«

»Ne, ne, mene, kolikor moj denarnič!...«

NOVA PRIDOBITEV

Iz zanesljivih virov smo izvedeli, da bo dobil Maribor v bližnji bodočnosti novo pomembno zdravstveno ustanovo v obliki norišnice. Tja bodo prepeljani vsi tisti nesrečni prebivalci, ki stanujejo v bližini Kadetnice ob tak imenovanem »zabavnem parku«, kjer skrbita dva zvočnika na tamkajšnjih vrtiljakih za izdaten nočni mir in tišino. Stroške za gradnjo norišnice bodo baje prostovoljno poravnali prebivalci levega brega našega mesta, in sicer iz hvaležnosti, ker je »zabavni park« zaenkrat samo še na desnem bregu Drave.

NOVOST V MARIBORSKIH KINEMATOGRAFIH

Ker se uprava kino podjetja ne spomni na to, so pričeli sedaj nekateri obiskovalci kar na lastno pest uvajati velemestne »Non-stop predstave«, pri katerih lahko prihajajo in odhajajo ljudje iz kina, kadar se jim zahoče.

Posebno odobravanje so želi nedavno pri predvajanju filma »Rebecca«, kjer je škripanje stolov, drsanje nog in kreganje teh novatorjev uspešno premagovalo obilne solze v očeh — predvsem — gledalk.

POTROŠNIŠKA TOŽBA

(Po Prešernu)

Ripsovo olje:

Kaj od mene žlico preč,
preč obraz obračaš mi?
Kdo te mene ljubiti sil?
Rajši koj mi daj slovo!

Potrošnik:

Zbogom, olje ripsoval!
Naj se vrne prejšnji čas,
ko sem jedel rad solato!
Kje si bučno olje zlato,
toži skremžen moj obraz!

NARODNA

Deček pada,
trava raste,
krave site
so kot boben...
Cena mleku
nič ne pada,
pa čeprav ga
je na trga
za povodenj...

SODOBNO NAROCILO

»Natakar, prinesite mi prosim stekleničko... tiste, no, nove pijače... kako se že reče...?«

»Morda želite Cocto?«

»Ne, ne, raje mi dajte tisti Cocta-falzičkat...«

Ker so me tisti kupi kamenja pred magistratom že dolgo bodli v oči, sem se obrnil po informacije na komunalno upravo. Tam so mi povedali, da bodo iz tega kamenja zgradili mogočno piramido, v katero bodo vgradili v večer spomin vso nesnago s celjskih cest, neurejene pločnike, pokvarjene žlebove na strehah, skratka vse tisto, kar Celjanom ne dela časti, pač toliko več jeze. V piramido bodo bojda spustili tudi celjsko elektriko, ki rada boleha in si vzame čisto — seveda nenapovedano — večurni bolniški dopust.

V Kaplji sem pohvalil vse tiste vaščane, ki so si kar poleg ceste zgradili gnojšča ter greznice in tako na res izdaten način poskrbeli za propagando — za tujski promet.

Cefzelj I. r.

CELJSKI GROFJE ZOPET V CELJU

Tako so vsaj ugotovili nekateri mimoidoči. — In sicer so jih odkrili nekjer drugje kot v novem gledališču. Videli jih (razen tistih nepravih na odru) ni nihče, slišali so jih pa že mnogi, kako skozi odprta okna radostno jodljajo v belo Celje.

Tiste zlobne jezike, ki trdijo, da je to avstrijski radio, pa opozarjamo na vse kazenske posledice zaradi razširjanja lažnih vest in klevet. Saj kakšno zvezo bi naj imelo slovensko gledališče z avstrijskim radiom?

Sedaj, ko je končala kinoteka, bodo Mariborčani našli največ razvedrila na sindikalnih odbojarskih tekmah v Ljudskem vrtu od 19. do 28. junija. Na katerih bodo nastopali vaši poklicni tovariši in prijatelji!

Maihne skrbni

»Vedno si si želela stroj za pranje perila — pa sem ti ga prinesel od stare matere.«

»Mamica, v kleti sem preštel vse bri-kete — točno dva tisoč devetinšestdeset jih je!«

Terapija smeha

(Prevedel Stef Bezljaj — Bamboo)

To je tragična zgodba z Veselim koncem o najtežjem slučaju doka Jamesa Lingstona iz Fitchbourga v državi Massachusetts, specialista, ki je prvi uvedel v zdravniško vedo terapijo smeha.

Sam dok Lingston je bil še mlad, sposoben zdravnik, ki je imel ta redek talent, da je znal sijajno pripovedovati šale. In v tem je vsa skrivnost njegovega uspeha, kajti ugotovil je, da se dajo najrazličnejše bolezni ozdraviti s smehom. Uvedel je v zdravniško vedo terapijo smeha in dok Lingston se je lahko smejal, saj je imel veliko klientelo in je sijajno uspeval.

Nekega dne pa je prišel k njemu pacient, neki Charles Wadham, ki je kazal vse znake globoke duševne depresije. Dok Lingston ga — po svoji izdelani metodi — ni pustil do besede, temveč ga je posadil v fotelj in se takoj spravil na ugotavljanje diagnoze:

»Nedavno sem šel mimo norišnice. Na zidu je sedel norec, ki je držal v rokah fižolovko s trnkom...«

Charles Wadham je topo buljil vanj.

Dok Lingston ga je nekaj sekund pazljivo opazoval, potem ga je kot nehote udaril po golenici, si ogle dal zenice in, ker je bil slučaj resen, je takoj prešel na vic št. 67a:

»Na 42-ti aveniji prodaja sladoledar kisló mleko na zobotrebcih...«

Pacient je žalostno odkimal:

»Tegale je znala že moja stara mati!«

Toda Lingston ne bi bil najznamenitejši terapevtik smeha, če ne bi imel na zalogi močnejših šal. Začel je s tisto, ki bi še samomorilca priključala v življenje:

»Zakaj imate pravzaprav hrbtnico...«

Charles Wadham je zaničljivo zamahnil z roko:

»Tega sem še kot otrok slišal z dosti boljše poantole.«

Prav tako je bilo z naslednjo šalo, z naslednjimi dvajsetimi, petdesetimi, stotimi... Dok Lingston se je pričel potiti.

Ker pa ga je ta slučaj znanstveno zanimal, je izčrpal vso svojo zalogo: 738 registriranih šal s približno 500 variacijami. Toda pacient ga je sočutno gledal z žalostnim obrazom.

»Bojim se, da mi ne boste mogli pomagati,« je proti jutru dejal pacient izmučenemu doku, ki je apatično naslonil glavo na hladno pisalno mizo. »Nič ne na svetu mi ne more pomagati. Zdaj je konec vsega...«

Dok Lingston ga je izmučeno pogledal in zašepetal:

»Kaj vam pravzaprav manjka?«

»Samo en dober, nov vic ali pa vsaj nova poanta na kak star vic. Sem namreč urednik humorističnega lista »Smej se, Yankee«, pa bi rabil za prihodnjo številko vsaj en obrabljen — vic!«

POETA NASCITUR

Stari Jakob je preklinjal, Kje ste se le tega naučili? da so se tresle gore. Ko ga je Jakob čisto mirno odgovoril: »Veste, gospa, — to se ne namer tako preklinjate? da naučiti. To je talent!«

Rešitev

»Velike nagrade uganke«

Iz številke 22. »Totega lista«:

Iz obilice odgovorov, ki smo jih sprejeli, je bilo le težko najti najboljšega! Nobenega sicer ni bilo, ki bi brez zadržek lahko veljal za res najboljšega, pač pa jih je bilo več enakovrednih. — Zato se je uredništvo po posvetovanju s TOVARNO POLJEDELSKIH STROJEV v MARIBORU odločilo, da razdeli namesto ene nagrade 40.000 dinarjev — štiri nagrade po 10.000 dinarjev, ki jih prejmejo:

Novak Frano, Libanja 7, pošta Ivanjkovec,
Cadež Anica, Ljubljana, Štekljeva 6,
Horvat Josip, Murska Sobota, Titova 1,
Alojz Sterman, Maribor, Wilsonova ulica 19.

VELIKA UGANKA:

Širje v zraku

v naši zadnji številki je povzročila obilo težav reševalcem. Sprejeli smo mnogo odgovorov, toda po dosedanjih pregledih — le malo pravih. Zato reševalci — pozor! Nekoliko vam bomo pomagali, posebno tistim mlajšim, ki se znanega psička na kuponu ne spominjajo.

To, da takrat, če odpovedo FAX, FIX, FEX in FUX, mora priti peti — je razumljivo. Uganiti je treba samo, kako mu je ime...

Drugo pa je — kakšno je to sredstvo in za kakšno kožo?

Da prihaja iz dežele ZLATOROGIJE — to našim bralcem ni delalo težav, toda kaj, ko tam izdelujejo toliko izvrstnih sredstev! Toda tokrat gre za novo sredstvo — poznano še iz pred vojne! — In da bo uganika lažja, vam izdamo še to, da je to sredstvo za čevlje, ki ohrani usnje (uboga princeska in njena koža!!) mehko, voljno, trpežno, istočasno pa daje lepo barvo ter skrbi za to, da tudi v dežju zdrsiijo vodne kapljice takoj s čevlja!

Kar smo pa vam sedaj povedali — je več kot dovolj! Zato nam pošljite še več odgovorov — le naj jih prinese na rapn tale psiček!

KOREJSKI PREGOVOR

Kjer se pomirjata dva, tretji miru spet ne dal

MALI OGLASI IZ VELIKE SOBOTE

Službo dobi tisti, ki se obveže, našemu delovodji redno prinašati moko in jajca. Cenj. ponudbe z navedbo količine pod šifro: »Gradbena dejavnost: na upravo Totega lista.

Preklecujemo trditve zlonamernih krogov, da naš delovodja skriva ob prihodu inšpekcije na gradbišče vse delavke v neko luknjo. To je najbolj podlo obrekovanje, ker vse skupaj prvič sploh ni res in inšpekcije pri nas sploh ni bilo, drugič je inšpekcija prišla le nekajkrat k nam in tretjič ne skrivamo vseh delavk, ampak samo tiste, ki niso prijavljene pri socialnem zavarovanju.

TAKO JE DOBRO

— Pri nas v Kranju imamo ob Kokri sprehajališče!

— E, to je dobro!

— Ni dobro, kajti sprehajališče je v tako slabem in neurejenem stanju, da ga Kranjčani sploh ne uporabljajo

— E, to je pa slabo!

— Pa ni! To je dobro!

— Dobro? Čemu neki? Saj si vendar sam dejal, da tako zapuščenega gaja ne obiskujejo ljudje!

— Ze že, toda kje bi se sicer pasle — krave?!

SKODA

(Vsaka podobnost s kakršnim koli novoustanovljenim pevskim zborom je lahko samo slučajna, vsako namigovanje pa le zlobno natolcevanje!)

Skupina srak je osnovala pevsko društvo. Krakale so in krakale, da je bilo veselje, ko je prifrčal k njim tudi slavček ter jih prosil, naj bi kot stari umetniki ocenili njegov glas in ga potem mogoče sprejeli v svoje društvo.

Slavček je zapel, kar najlepše je mogel. Ko pa je končal, mu je najstarejša sraka dejala:

»Ej, škoda, škoda dečko moj, da ne znaš krakati...!«

ČISTO RESNICNA

Pri carinskem pregledu potnikov, ki so se z vlakom pripeljali iz Trsta, je pred dnevi našla carinska pregledovalnica v Sežani pri neki Tržačanki skritih 52 bankovcev po 500 dinarjev. Ta skupni znesek 26.000 dinarjev je bil skrit na nekem mestu, ki sicer ni namenjen za denar, pa je včasih tudi za denar ali pa — zastoj...

O, le vrtil me in praži, spekel me ne boš nikdar! EMULGIT mi kožo straži, oguja mi je malo mar. Daj, še ti se z njim namaži, in zagorel boš lepo kje ob Jadranu, na plaži, koži pa prijetno bol!

»EMULGIT«

za sončenje

»ZLATOROG«

ŠPORTNIK KLJUŠE

Tekma kilogramov

(Izseki iz reportaže)

Zadnje soboto smo prvič videli igralce in novinarje take kot so v resnici, ne pa kot se delajo, da so. Igralci so igrali nogomet občuteno, ekspresionistično, s sartrskim izrazom na izmučenem obrazu. Novinarji so ritili proti голу, kot da bi se jim tamkaj ponujal najbolj interesantni intervju. Enim in drugim pa se vidi, da znajo dobro posnemati in prepisovati. Igrali so na približno isti način kot Zelezničar ali Branik, to je v začetku s veliko kondicijo kot kak braziljanski Fluminense, na koncu pa kot reprezentanca Doma onemoglih. Iz enih in drugih pa se je zrcalil poklicni ponos, ko so s prezirljivimi streli ignorirali nogometna vrata.

Začetni udarec in prvo besedo so imeli kot po navadi novinarji. S svojimi čednimi poloblastimi postavili so osvojali teren, toda igralci so imeli več od igre in so s shakespearevskimi zvijačami ukanili novinarskega vratarja, enkrat celo za njegovim hrbtom, ko se je pogovarjal z ženo.

Igralci se niso počutili povsem dobro, ker so morali poslušati občinstvo in ne narobe. Poleg tega je prihajala kritika iz tisočerihih ust, tako da niso mogli reči: »Kaj me briga en človek-kritik, ljudje pa drugače mislijo!«. Tudi novinarji niso bili v tem oziru popolnoma zadovoljni, ker se v neugodnih trenutkih niso mogli izgovarjati na agencijo Tanjug, BBC ali kaj podobnega.

pridno pošiljal z žogo dopise proti голу, toda ti dopisi so bili prekratki in gola niso dosegli. Vahtar se bavi zadnje čase poleg športne rubrike še z zanimivostmi. To se mu je v igri precej poznalo kajti

kajti drugače bi moral zabiti 20 golov. Za vsako kapljico enega! Pirc, ki tiči drugače samo za kulisami, se je vendarle enkrat pokazal občinstvu. Njegova trema je opravičljiva, saj je bil to njegov debut. Kirbos je zaplesal le nekaj gibov in takoj izgnil. Baje se ne počuti dobro v tuji koreografiji Balohu nogomet menda bolj prija kot teater, kajti v teatru ne more tako vsestransko sprostiti kul-

tu roko, da mu prija od časa do časa solistična vloga, da pa z mirno uradniško igro koj pozabi nanjo. Haberlu so zaupali desno krilo. To je poleg Tonga v »Krogu s kredom«, njegova največja vloga v letošnji sezoni in je treba sindikalno podružnico še posebej pohvaliti, ker skrbi za razvoj igralcev. Če bi umetniško vodstvo sestavljalo zasedbo moštva, bi Haberl prav gotovo dobil vlogo stranskega sodnika.

SODNIK: Tedi Voglar, po označbi Boža: sodnik s pred-sodkom. Karakteristika: absolutno preziranje nogometnih pravil. Rezultat sojenja: pet kilogramov primanjkljaja žive teže!

NAPOVEDOVALEC: Božo Podkrajšek: poklicni klopotec. Karakteristika: neobičajna objektivnost v zafrkavanju obeh nasprotnikov. Vzvišenost nad okolico. (Božo se je povzpел na govorniški stolp).

DARILA: Talija je poklonila Tisku živo raco. Da je ta raca res novinarska, je dokazala, ker se je ni dalo prijeti.

Tisk je poklonil Taliji opeko, ki naj jo uporabi pri gradnji novega gledališča. Vsako leto ena tekma — vsako leto ena opeka. Srečni Maribor, ki bo tako naglo zgradil novo gledališče!

njegovi driblingi so bili prej zanimivi kot potrebni in koristni. Akviziter »Večera« Razboršek se je nekaj časa zelo trudil, pozneje pa, ko je videl da je zmaga na strani Talije in s tem tudi denarna nagrada, je občutno popustil, ker brez določene nagrade ni važen delati. Dolenc, urednik kulturne rubrike »Večera«, se za svojo kolikor toliko uspešno igro lahko zahvali sodniku, ki mu ni nihal offsidov. Sicer bi morali zapisati, da »kultura« stalno v offsidu!

TALIJA: Likavec — baletnik, je branil Talijin gol pred kritičnimi izpadi novinarjev zelo uspešno. Verjetno se zaveda, da v Mariboru ne premoremo strokovnega baletnega kritika, sicer bi dovolil novinarjem le kakšen gol več. Ostaševski je mahnil nekajkrat mimo. Ko je uvidel, da iz te moke ne bo kruha, se je brž prijel za grlo, izjavil, da je indisponiran in izginit z igrišča. Če bi se to zgodilo v teatru, bi na plakatu pisalo »Predstava odpade zaradi tehničnih zaprek«. Florjančič je prišel pokazat na igrišče samo svoj šarm, ki pa postaja iz dneva v dan obilnejši. Miakar je v kostumu Tijeke prišel le na otvoritveno paradu, potem pa je rekel v čisti tiješovščini: »Za tisti štikel ledra naj si kuj drugi noge polamajo« in je šel med gledalce. Tovornik je igral zagrizeno kot Jole iz »Metéza«, vendar je vzdržal samo prvo »dejanje«. Plahuta je nekaj žog dobro podal, pri glavni ariji »Strel na gola pa je žal kiksnil. Brunčko je nastopil — veliki čudež — brez pipe in brez nje zabil dva gola. Pravijo pa, da so mu pomagale baldrijanove kapljice za srce. Izpil jih je dvajset! Najbrž jih ni pravilno uporabil,

turo svojega telesa, tam so dimenzije mariborskega odra zanj preozke. Samec je spet pokazal svojo sindikalno zavest in lepo direktno igro. Kovač se je zlasti v drugem polčasu vztrajno podil za žogo. Baje je videl v duhu pred sabo vlogo povodnega moža v »Rusalki«, zato se je tako gnal! Tipold je igral prvič brez dirigenta in brez pulta. Začel je vivate, končal pa zelo lentamente. Uršič

VREMENARSKI PREROKI UBOGI!

Vremenarski preroki ubogi, prestrašeni od dežne proze ste umaknili vse prognoze. Ipepo utihnil s razlogi! Priznam, poklic je vaš res težek, vsak dan je pesem ista: — dežeki! A da olajšam vam težave, glejte: za mesec dni naprej ga napovejte!

ZID IN „ZID“

Zaradi izgredov na nogometni tekmi Hajduk—Lokomotiva je bilo nekaj Hajdukovih nogometašev obsodjenih na 2 do 15 dni zapora

Senauer: »Kdo bi si mislil, da je skozi ta zid vsak dribling nemogoč!«

KRVAVA ARENA

(Nekrvava reportaža s tekme stoletja: Novinarji—Gledališče)

(Analiza nogometnega dvoboja Tisk: Talija. Prispevek h kulturni zgodovini Maribora)

TISK: Gol je stražil Hrbar, kipar in zunanje-politični sodelavec »Večera«. V splošnem je svojo nalogo dobro opravljal, le pri nekaterih golih je bil torzo. V obrambi se je odlično izkazal upravnik »Večera« Filipič, ki je bil očividno prepričan, da je gol blagajna »Večera«, ki jo je treba braniti pred sodelavci, ki bi radi iz nje izvabili honorarje Golob.

ke, je tudi na zelenem polju begal iz napada v obrambo in narobe; le svoje rubrike: mesta — se ni držal. Kosu, ki je bil sicer zelo napadalen, se pozna, da opravlja pri »Večera« nočno službo in podnevi njegov talent ne pride do izraza. Če bi bila tekma nočna, bi prav gotovo zabil vsaj en gol. Filisar je prišel pogledat na igrišče, če je trava za zajce že dovolj visoka, nato se je brž poslovil. Cast novinarjev je rešil odgovorni urednik Filipič, ki je prišel, videl

ki je pred kratkim predsedal iz zanimivostne rubrike v humor, je opravljal svoj posel branilca kot pravi profesionalni humorist, to se pravi, da je brcal zelo žalostno. Volč, ki sicer svoje dopise iz Celja v redu oddaja, je žogo oddal zelo neredno ali pa sploh ni prišel do nje. Jesensek, ki vtika rad nos v vse rubri-

in zabil gol. Ker pa je spoznal, da ureditev novinarskih vrst (vrstic) ne klapa, se je umaknil. Svoje nezadovoljstvo ob tej ureditvi bo prav gotovo izrazil na prvi kritični seji redakcije. Vzorni arhivar »Večera« Kečič je igral skrbno, vendar je bila njegova igra preveč klišejska. Bergant — športni dopisnik — je